

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

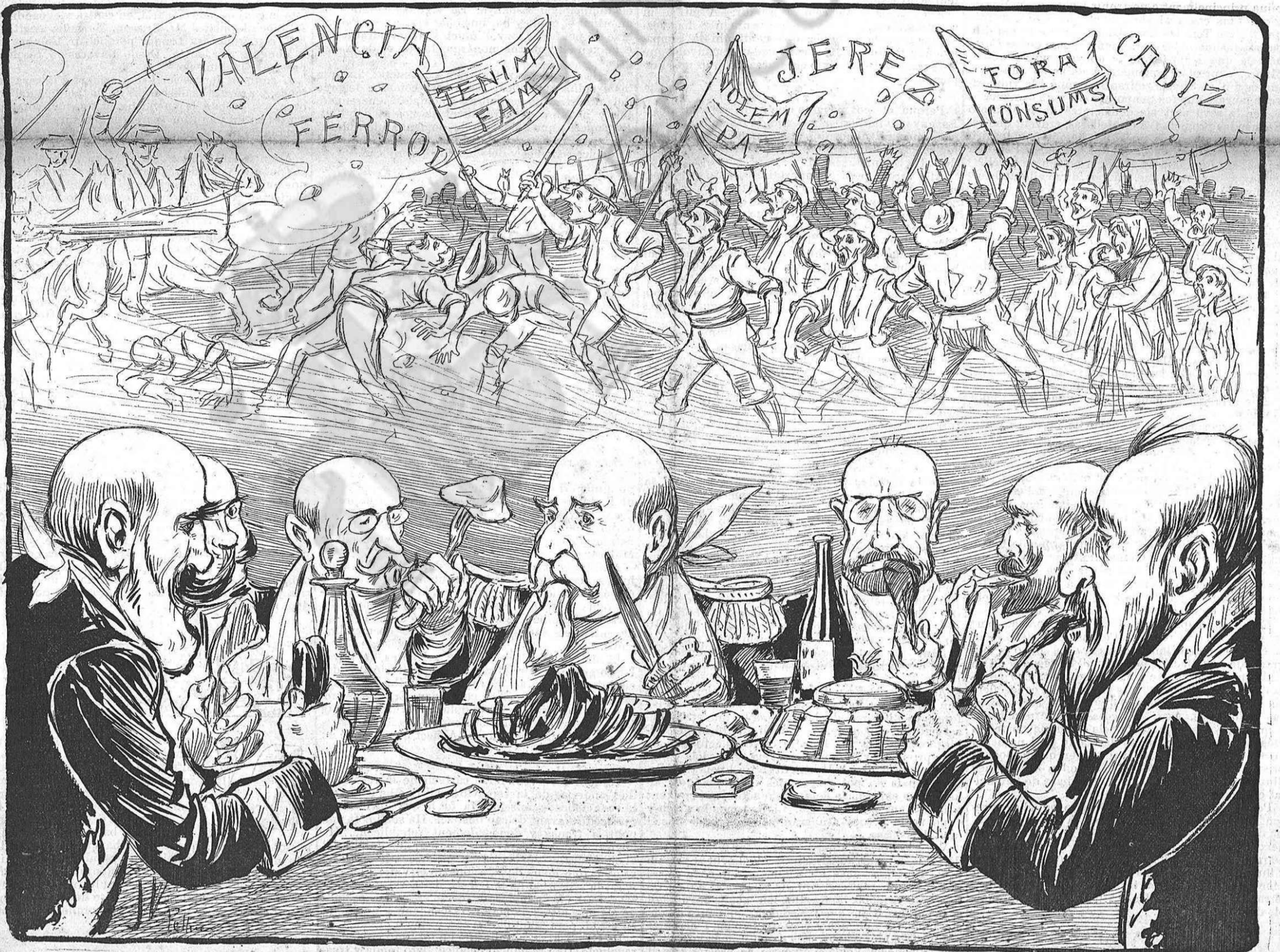
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

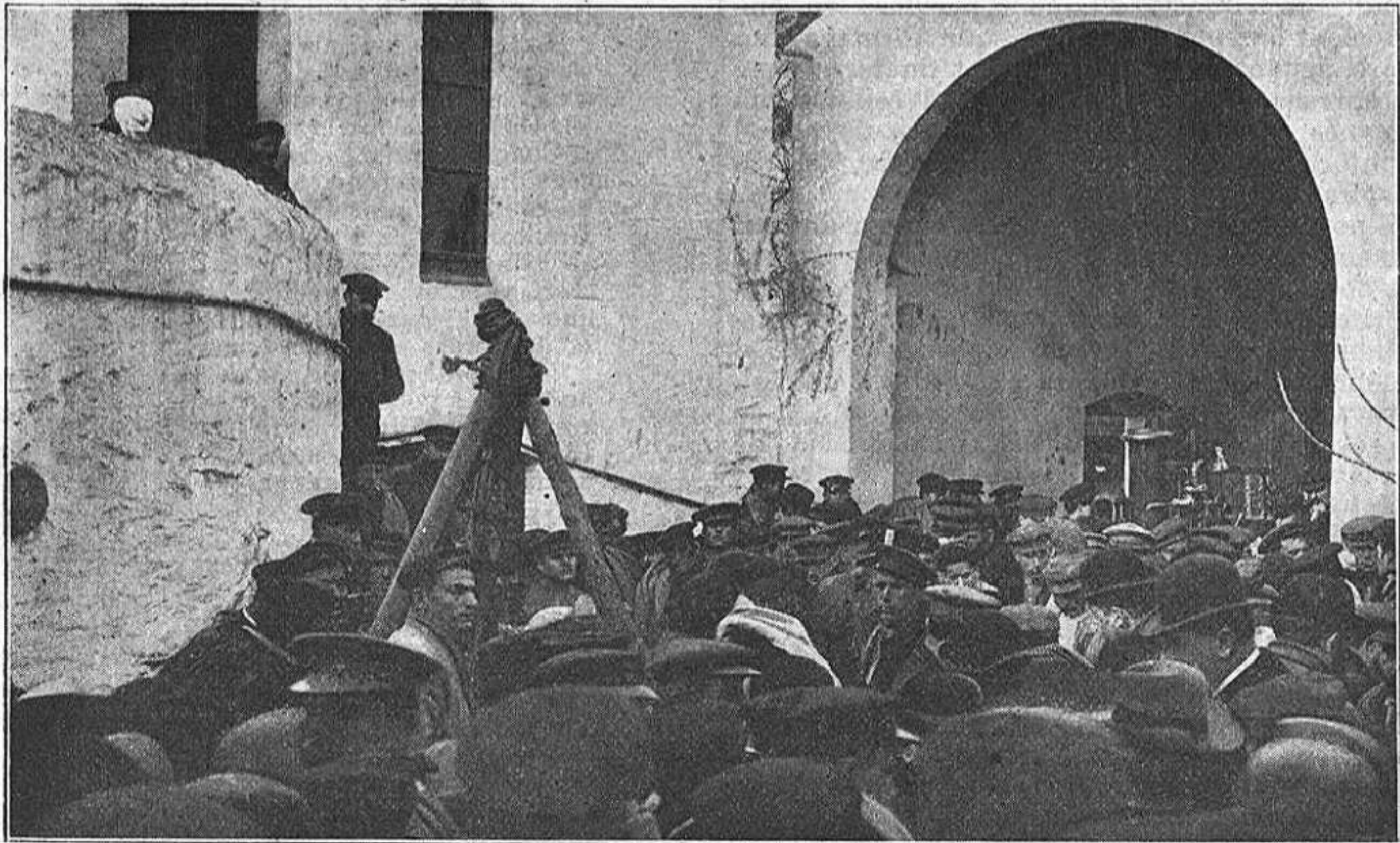
La qüestió del día

—Resoldre la qüestió de las subsistencias!... ¿No opinan, senyors, que per nosaltres já fa temps qu' está resolta?

La catástrofe de S. Vicens dels Horts

UN HOME ENTERRAT EN VIDA

Pati del Hostal de la Travessia

Operaris y bomberos intentant el salvament del jove enterrat.

HONORAT MITJANS OLLER

Retrato fet quan anava a estudi.

à trassar el plan de campanya.

—Desde luego— diu la mamá—sobre això del diari, reserva absoluta.

—¿Que vol dir que nosaltres haurém sigut las únicas en llegirho.

—¿Qui sab! La casualitat té uns capritxos tan incomprendibles!... Signi com signi, no hi ha cap necessitat de ferho corre. Y ara, arréglat de qualsevol manera, y á ca la modista volant.

—¿Un traje nou?

—¿Un?... ¡Desventurada!... Mitja dotzena al menos.

La modista, que coneix de sobra la seva situació económica, quan no per altra cosa, per lo molt que 's costa saldar las facturas, se queda estupefacta.

Donya Rosalia no té prou boca per demanar.

—Un traje de viaje, de lo més chic que ara s' estila; un de passeig, ab molts adornos y molta requicalla: un de teatro, ben elegant y ben rich; un de visita...

—¿Que 's casa la senyoreta?—pregunta la modista ab la major naturalitat.

Mare y filla 's miran ab un llampegueig d' ulls indescriptible, pero no contestan. ¿A qué anar á es bombar la cosa, en aquells moments tot just plantejada?...

—Convé—diu donya Rosalia—que tot això estigui aviat. Si no té prou fadrinas, llou'n. Es un compromís urgent, urgentíssim... ¿Ho té entés?—

Ventilat aquest punt, la Florencia y sa mare combinan els darrers detalls de la empresa.

—Una volta tinguis l' equipatge preparat—diu la entusiastada senyora—agafém immediatament el tren, y á Madrid desseguida.

—Y en sent allà ¿qué?

—Assistirém al Real, ens passejarem per la plassa d' Orient, visitarem al general Azcárraga... y lo demás, pels seus passos contats anirà venint. ¡La sort es la que ho ha de fer tot!... Confia y espera.

Tal com ho havian ideat han comensat á executarho.

Ahir, reventant de felicitat y orgull, van marxar á Madrid las dugas bonas senyoras, en companyia de quatre ó cinch mundos que semblan calaixeras.

Es de creure que á horas d' ara deuen ja haver inaugurat las operacions.

M' olvidava de manifestar al lector que l' *suelto* que de tal manera las ha tret de sas casillas deya senzillament aixó:

«Un alto personaje de la Corte ha asegurado que sobre lo del matrimonio del Rey todo está aun por resolver; que los nombres de princesas que circulan por los periódicos son puramente imaginarios y que, lejos de casarse don Alfonso con una extranjera, no tendría nada de extraño que se enlazase con una española de la cual, en el presente momento nadie se acuerda.»

Per lo demás, quan donya Rosalia y sa filla tornin de Madrid ab la qua entre camas, si puch averiguar lo que 's ha succehit, ja tindrè 'l gust de explicals'ho.

FANTASTICH

ha encarregat de la direcció del periódich *España*, que decididament s' ha fet mauritana, el periodista D. Salvador Canals.

De manera que quan en Maura deixa la direcció d' una *España*, el seu secretari pren la direcció d' un' altra.

Pero ja poden estar ben segurs de que 'l secretari será tan desgraciat com el seu principal. Per més que 's digui Salvador, lo que 's á *España* no la salva

Ara s' tracta d' erigir un monument al héroe de Sagunto.

Si 'l tenen en Cánovas y en Sagasta, ¿per qué no 'l ha de tenir en Martínez Campos, qu' es qui va assegurar als restauradors la cullita de las garrofas?

No 'm contentaria jo, á ser del govern, ab un monument aïslat pera cada un d' aquests tres patricis, sino que además n' erigiria un altre de comú en el qual tots tres apareguessin estretament abraçats.

Y aixis com la Grecia té 'l grupo de las *Tres Gracias*, España tindría 'l grupo de las *Tres Desgracias*.

En molts poblacions d' Espanya corran pels carrers collas de treballadors sense feyna, extenuats, democrats, famélics, demanant treball ó un bossi de pa.

No hi ha noticia, en cambi, de qu' en cap població d' Espanya corrin pels carrers collas de frares en una situació semblant á la dels treballadors.

En quant á demanar també demanan, ó millor dit pidolan; pero no van á collas, sino á parellas, y no están grochs sino rojos y molsuts.

En una cosa ó altra s' ha de conèixer als que al vestirse ab faldillas fan vot de pobresa.

L' eminent diputat republicá Sr. Estévez diu en un escrit que cap nació que té unitat de govern posseheix l' Estat major central del exercit.

Aquesta institució es genuinament germanica, y reconeix per objecte posar al exercit dels diversos

Estats que componen l' Imperi, baix una direcció única.

Aquí á Espanya, al crearla, no s' ha fet altra cosa que imitar á Alemania sense cap necessitat ni cap objecte.

¿No es veritat que hi ha cosas que si no costessin tants diners farian riure?

Els duchs de Génova, oncles del rey d' Italia, han visitat el Vaticá, y ab tot y pertányer á la dinastia excomunicada, el Papa 'ls ha rebut ab molt carinyo y 'ls ha favoregut ab una benedicció apostólica de primera classe.

Aquest fet confirma plenament els rumors que han corregut últimament de que está próxima á realitzar-se la reconciliació més cordial entre 'l successor de Pío IX y 'l successor de Victor Manuel.

¿Questió de liras!

Ahi Si jo siguéis católich dels que creyent de bona fé ab l' empresonament del hoste del Vaticá, se desdineravan per aumentar el tresor de Sant Pere, ¿no saben lo que faria?

Quadrarme com un home y exclamar: —No vull més comedias: que se 'm tornin els quartos.

L' emperador Guillém d' Alemania es, per lo vist, un amant del *sport* de las grans carnicerías.

Per una part ha felicitat al seu colega de Russia per la heróica conducta de la guarnició de Port-Arthur y del seu general Stoessel.

Y per altra part felicitat al Mikat del Japó, concedint al general Nogui la més alta distinció del exercit prussiá.

L' emperador no distingeix entre vencedors y venuts. El general rus y 'l general japonés han sacrificat milers y milers d' existencias: ja no necessita saber res més: l' un y 'l altre 's fan igualment dignes de la seva admiració y dels seus aplausos.

Emulant als nostres taurófls més desesperats, en lloch de cridar: ¡Otro toro!.. es molt capás de cridar: —¡Otro Port-Arthur!..

Un ensotanat pregunta á un periódich clerical: «¿Per ventura no hem rebut de Jesucrist la misió d' ésser pescadors d' homes?»

No havia sentit á dir may que 'ls homes haguessin de ser pescats, com si fossin llusos ó llobarros. Qui no vulgui que 'l fregeixin ó 'l guisin ab such, ja sab lo que ha de fer: fugir com de la peste del esqué dels pescadors d' homes.

A París s' ha posat al encant el mobiliari de la que fou D.ª Isabel II. Els seus hereus ab el desitj de fer un repartó equitatiu y en diners, haurán dit alló del refrá: «Veste'n Antón, que 'l que 's queda ja 's compton.»

En Coll y Rataflutis, corresponsal de *La Perdiu*, s' ocupa del assumpte en els següents termes:

«May ella (D.ª Isabel) hauria pogut pensar que 'ls seus matalassos fossin portats en els cotxes del Hotel Drouot, y tampoch que aquests y altres adminículs encare més íntims fossin posats al encant. Espero ab gran fruició el dia que aixó passarà, per anarhi y saber quin preu alcansarán els rentamans junt ab el candelerico de ficarse al llit.»

Está bé, Perico; y quan ho sápigui 'ns ho fa saber, porque 'ls tals adminículs, segons quin destí tinguin, enclourán una gran llissó d' historia.

Afegeix en Coll y Rataflutis:

«Sembla que lo que 's vol es fer diners y res més. Las ordres han vingut de Madrid, y 'l comte de Párcen no fa més que obehir, si bé, *veient el ridícul en que 's colocan ciertas altas personas*, que no pensan que 'ls diaris se 'n ocuparán y ho glosarán las revistas de fi d' any.»

Está molt bé.

Perque mentres per uns la qüestió es viuere, per altres la qüestió es riure.

¡Pas al progrés!

L' altre día anava á tota velocitat, Passeig de Gracia amunt, un automóvil, ab un capellá y un escolá que 's dirigian á administrar els últims sacraments á un malalt.

¿Quin día 's posa en planta la confessió per teléfono y las missas fonográficas?

Azcárraga, insigne Azcárraga, ¿per qué no 'ns obras las Cortes? Ja que no fas res, al menos ¡proporciónans distraccions!

Dels soldats de Port-Arthur no n' han deixat marxar cap; el jefe sí, ha quedat lliure... ¡Qu' es heroych aixó, vritat?

¡Fora consums!, crida Cádiz, ¡Fora consums!, diu Valencia, y á Madrid res, tan tranquils: d' aquesta orella no hi senten.

Si vas de cassera, Maura, pensa que hi ha molts vedats y que 'l general *cristiano* n' ha sigut nomenat guardiá.

El Govern de don Marcelo sembla una barca barata; ahí 'l varem estrenar y avuy ja 's diu que fa ayguas.

L. WAT

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Ta-pa-bo-cas.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Activa—Vaticó.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*El senyor Secretari.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Frúigverdá.*
- 5.ª GEROGLÍFICH.—*Per solas los calats.*

Han endevinat totes ó part de las solucions del número passat els caballers Jaume Casals, M. F. S., Noy de las mostrás, Quimet M. B., Francisco Torné y Joseph Estradé.

ENDAVINALLA

Sens ser bestia ni persona que tinch boca trobarás; soch rodó, soch grabat y verola no hi tingut pas.

Me fica carn dins la boca qui m' usa, y sens ferli pena, cruelment, veurás, lector, que 'm punxa sobre 'l esquena.

J. MORET DE GRACIA

TRENCA-CLOSCAS

SARA DE H. LLUREDA

GUIA

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títul de una sarsuela castellana.

A. CARARACH

GEROGLÍFICH

D P

NO NO EN EN

AB

MAI MI

I

UN VEHÍ DEL PRAT

Caballers: Gran y Llarch, M. F. y S., R. Vidal, J. S. Sociats, Ll. P. Trabs, Quimet M. B., J. B. Mamé, Un taberné, Torrell de Reus, J. Asens de Porrera, Quimet segon, y E. Gerubern: Al quarto dels mals endressos.

Caballers: Noy de las mostrás, Un vehí del Prat, F. Joanet, A. Gaya, Ricardo Casabán, Ali-Foix, el Vell, Enrich Doménech, y F. Virgili R.: A la cartera dels privilegiats.

Caballer: J. Bosch y Romaguera: No está del tot mal, pero tira á floralesca.—Gonnella Poétich: Res d' aixó.—Lietjostim: Massa espaterant, caballer.—Dolors Mont: Tantas merceds.—J. Costa Pomés: Idem de la mateixa especie.—Joseph Casadesús: Ho llegirém ab calma y si va, anirà.—Caralampio y Batista: Aixó es bastant d' estar per casa.—Antolí Boadas Ribot: No es fácil que 'ns hi atrevim.—Lleó Vila y Huguet: Depén del espay que 'ns sobri.—J. Parellada: No va ni ab sacatapos.—P. Lla-vería y E.: El sonet no es malet.—Joseph Conesa: ¿D' aixó 'n diu un petit treball? Y no sabem ahont inquirir-lo!—A. J., J. T., P. R., R. T., J. B., G. E., F. R., y F. B. No 'ns es possible insertar las cartas que 'ns envian per varis motius.—J. R. y P.: Anirà la semana entrant.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorrilleux y C.^a

De l' auca d' un malalt

El Sr. Lluch no esta bo: la cosa no sembla grava.

El Sr. Lluch va seguint sense alteració notable.

El Sr. Lluch poch á poch comensa ja á destaparse.

El Sr. Lluch á las deu ha tret del llit una cama.

El Sr. Lluch s' ha aixecat y hasta s' ha posat las calsas.

¡El Sr. Lluch ha sortit á passejá un xich la vara!